

Nagy Koppány Zsolt

Amelyben Ekler Ágostra – emlékezünk

(Regényrészlet)

Máté Krisztián felvétele

Nagy Koppány Zsolt író, Marosvásárhelyen született.

Kötetei:

Nagyapám tudott repülni (novellák, Magvető Kiadó, 2007),
Jozefát úr, avagy a regénykedés (regény, Alexandra Kiadó, 2006),

Arról, hogy milyen nehéz (novellák, Erdélyi Híradó, 2000).

Az itt közölt részletek készülő könyvéből, az *Amelyben Ekler Ágostra – emlékezünk* című regényből valók: az *emlékezünk* egyszersmind műfaj is, a kötet szereplői a maguk módján és színvonalán emlékeznek a főhősre, aki már a történet kezdete előtt elhalálozik egy óvatlan, az út mentén végrehajtott vizelés következtében. Vajon baleset történt vagy öngyilkosság?, teszi fel a kérdést a joggal gyanakvó olvasó, és meg is kapja a választ, plusz ráadásként *A vendégmunkás dalai* című, szinte mindenki érzékenységét sértő dalt, tragédiában elbeszélve.

Aki emlékezik: Antal Arnold (44) kisteherautót vezető sofőr, Ekler Ágost halálra gázolója. A baleset után átképezik villamosvezetőnek. Egyszerű lélek, egyszerű ember, egyszerű nyelv. Szavajárása: „Értem?“, szóviccek után.

Még mindig kisterhet vezet, közben láncdohányzik
(Állókép: a lélek egy cipőbe vándorolt, hát húzódj le, te barom!)

Áhh, még mindig kisterhet kell vezetnem, nem mentem át villamosból. Nagyon ciki, mondtam is magamnak, hogy Arni, mekkora egy balfasz vagy... Azzal az emberrel is már naponta álmodom, ráadásul vezetés közben csak rá gondolok. Először vicces látvány, ahogy ott áll, kezében a farkával, de utána jön a szétromcsolt teste, meg a vére a hűtőn és a motorháztetőn. Borzalom! A cigarettát meg valósággal eszem. Olyan bátorság ennyit szívni, intem meg olykor Arnit, mint Irakban Mc Donald'sot nyitni, értem? Mindenki ellensúlyozza persze valahogy a káros hatásokat: McMálé kollegám sokat eszik, hogy ne fájjon reggel

a gyomra, és ettől elhízik. McPuliszka csokit és más édességet, de főleg csokit eszik egyfolytában, mert azt mondja, hogy az megcseréli az ízt a szájában. DJ Bród Y reggeli előtt és vacsora után nem cigarettázik, DJ Szörény Y viszont egy kicsi dobozból naponta többször is hegyi levegőt szív. Ne kérdezze, hogy honnan veszi, ne kérdezze, mert nem tudom. István, a King viszont alvás közben egyáltalán nem szív, értem? Így vagyunk ezzel a cigarettával, mi, sofőrök.

A legnagyobb baj az, hogy tényleg nem tudom, meddig edz, és mikortól rombol. Nemcsak a cigi, nem. Mondtam már, hogy milyen párhuzamokat szokok vonni, nem? A nehézségekre is gondolok, mikor ezt mondom, természetesen. Jól van, Arni, ezt aztán jól kieszelted. Szóval számomra a nehézség most ez a pasas. Hogy annyit jár az eszemben. Eleinte gondoltam – agykontroll! –, hogy még jól is jön. Mint a cigi: erősebb leszel tőle, Arni, ha szívás után is ki tudsz futni a hegyre. Egy ideig. De aztán már csak rombol; mostanában egyfolytában rá gondolok, és ez nem jó. Mostanában csak szívom, pedig nem is esik jól. De nem tudok ellenállni. Nekem nincs családom (senkit sem akarok arra kényszeríteni, hogy naphosszat könnyűfém felnit szereljen a nehéz természetemre), örülök, ha magamat el tudom tartani. De aztán nem is sajnálok magamtól semmit. Egyszer élsz, Arni, mondom, és teszem befelé: jó étel, jó ital, jó cigaretta. Gyenge vagyok, és magamhoz veszem őket mind. Egy példa: este, ugye, megfogadom, hogy kész. Ez volt az utolsó szál, Arni megy alukálni. Bizony, kész, akár meg is moshatom a fogamat, elszívtam, csókolom. Meg is mosom, szépen lefekszem. És akkor arra gondolok, hogy bazmeg, Arni, hülye vagy? Mi lesz, ha reggelre meghalsz, és nem szívtál el egy utolsó cigarettát? Olyan szépen meggyőzőm magam, hogy nem telik el két perc, és már szívom is. Ott, az ágyban.

Tudom, tudom, hogy veszélyes, de rá se hederíték. Gyorsabban élek, mint egy rákendrollsztár, uram. Higgycs el, megvannak ennek a jó oldalai: először is, nem kell felkelni és kimenni a konyhába. Másodsor: nem kell még elaludni és a véres Ekler úrral álmodni. Harmadszor, és most Arni általános szintre emeli az eszmét: miközben problémák jönnek, problémák mennek, vágja?, megváltoznak, nagyobbak vagy kisebbek lesznek, követ?, eltűnnek, vagy pedig len az egész életünket beterítik, rajtam van?, nos, mindeközben a cigaretta állandóságot jelent. Mind méretét (mármint probléma-méretét), mind pedig jelenlétét illetően. Nem tudom, tud-e követni. Igen, jó. Szóval: állandó. Nem csalt meg még soha azzal, hogy ő maga vagy a leszokásra tett kísérletek bagatellizálódjanak, kisebb problémák legyenek, vagy eltűnjenek, mint minden más az életből. Nem. Ő mindig ott volt a háttérben, szolid, örökké jelen levő, biztostámasz-problémaként, amire számítani lehet. Sőt! Szerény statisztikám szerint még enyhe emelkedést is mutat a jelenléte meg a fajsúlya. Bizony, drága uram. A dohányosnak vagy az alkoholistának remek dolga van: egész életében van mivel foglalkozzék. A leszokásról való gondolkodással töltheti az idejét, miközben szenvedélye tárgyának biztonságát érzi a hátában. (Jó, szúr az májban is, értem?) Sosem unatkozik, nem is lesz öngyilkos, mint egyesek, és mindig van, amivel lekösse magát. Na? Na? Most pofára esett, mi? Azt hitte, hogy a kótyagos Arni csak csacsogni tud, ugye? Meg mondani a bolondságait! Haha! De hogy ilyen rendszert összeüt és adminisztrál itt magának, azt nem is feltételezte volna, mi? Korán volna még Arnold bácsit temetni!...

Úgyhogy hiába is röhög a vizsgabiztos: meglesz nekem a villamosvezetőim, ha nem most, akkor két hét múlva. Holnap megint megpróbálom, és ha nem sikerül, akkor sem tágitok: jön a – ahogy a kis Vuk mondta: akkora buli volt, hogy még a földön is – folyt a Tás, értem? Arnold papa lecsap a villamosra! És akkor vége lesz a sok gyötrődésnek, ezt ezer százalék érzem.

Mert most megyek a kocsival, és ha akarom, ha nem, eszembe jut, mit tettem. Bizony, én napi nyolc-tíz órát is levezetek. Persze tudom jól, hogy törvénytelenes, de ki a faszt érdekel. Úgyhogy rendkívül fontos, hogy a láb jól feküdjön a pedálokat. Nagyon fontos, hogy ne erőltessük, ne feszítsük fölöslegesen. Éppen ezért nemcsak a pedálokat kell hogy jól feküdjön, veszi?, hanem a padlót is!... Maga szerintem fel sem tudja fogni, miről beszélek. De nem baj. Mondom másképp: nézze csak meg ezt a cipőt. Fogja addig a kormányt, így, ügyesen. Szóval, nézzzen ide. Látja? Nem látja? Hát hogy nem látja, az istenit annak az értelmiségi pofájának! Ide nézzzen, milyen jó kényelmes! Mondom én, ebben a szakmában az a legfontosabb, hogy a cipő kényelmes legyen. Én például nem tudok akármilyen cipőben járni. Én, ha egy pár beválik, azt mondom: Arni, ez bevált, úgyhogy ezt addig hordod, bazmeg, amíg bírod. Amíg szj nem hasad belőle! Na, nézzzen ide még egyszer, és ne kapkodjon. Ebben a cipőben például legalább ötezer kilométer van, értve vagyok? Annyit jártam benne gyalog! A vezetést ilyenkor nem számolom.

Szóval, ha kényelmes a cipő, akkor gyorsabban telik az út, meg a nap is. Illetve így volt ez a balesetig. Mostanában viszont már egyfolytában feszengek, és a régi dolgok sem jutnak olyan jó gyakran eszembe. Igaz, a múltkor volt egy villanásom, elmondom, ha ennyire akarja. Szóval fordulok rá a négyes útra, és urambocsáss, hirtelen az jut az eszembe, hogy ha létezik ez a lélek-vándorlás-izé, akkor bármekkora is legyen benne a forgandóság, a vetésforgó, értem?, igen nagy kegy és luxus emberként újjászületni! Mert csak a számokat és arányokat nézve: ha valaki egyszer volt már ember, akkor utána, hogy megint ember lehessen, egy csomó egyebet is végig kell csinálnia. Hangyákba költözik a lelke, kövekbe, fákba, poloskákba. És így tovább, és így tovább. Úgyhogy igen remek dolog, ha valamilyen tévedés vagy különös kegy folytán mégis újra emberi testbe lehelik a lelkét. Na erre kössön bogot, ezt hogy kisütöttem! De látom, nem szereti, ha csapong a pompás Arni bácsi. Akkor elárulom, miért kanyarodtam, értem?, erre a gondolatra. Hát ezért: biztos vagyok benne, és meg vagyok győződve, hogy ez az Ekler úr, ez emberként fog újjászületni. Mert jó ember volt. Jó ember, tisztességes ember.

De hát annyian vagyunk még ilyenek... ha csak körbenézek a kollegáimon: ott van Pali, ez a fiatal fiú, hát az például sokkal jobb sorsra érdemes. Kérem tőle, hogy Pali, te hogy lettél sofőr? Mondja, hogy elemi végén megkérdezte tőle a tanító néni, hogy mi akarsz lenni, Palika, ha nagy leszel. Mire ő szép tisztességesen, ahogy ilyenkor válaszolni illik, azt mondta, hogy az édesapja szakmáját szeretné folytatni, aki Amerikában él. És mi az édesapád foglalkozása, kérdezte a tanító néni. Hát eladó a Mc Donald'sban, mondta Pali büszkén és szeretettel, mert amit apa küld, az nemcsak pénz, értem? De az osztályban mindenki elkezdett hangosan röhögni, úgyhogy megdühödött, és eljött kamionosnak.

Vagy ott volt Pista kollegám, aki viszont egyáltalán nem kamionosnak készült. Pár évvel ezelőtt feltalált egy szerkezetet, amiért akármennyi hozsannát

megérdemelne. Képzeld, ez egy olyan gép volt, amivel az úton levő autósok üzenhetnek egymásnak! A dolog lényege a következő, nagyon elmés szerkezet, azt meg kell adni: mind a kocsi elejére, mind pedig a hátuljára szerelt egy szép, ügyes, kicsi kijelzőt. Na persze nem olyan kicsit, hanem egy akkorát, amelyiken a kijelzett írás jól olvasható. De nem akárhogyan! Mert a hátulra szerelt kijelzőre rendszeren íródtak ki a szavak, az elülső részre szerelt kijelzőre viszont tükörírással! Na? Na? Térjen magához, megvárom. Hogyhogy miért? Hát azért, hogy ha megyünk valaki után, és annak akarunk üzenni, akkor ő a saját tüköréből a mi tükörírásunkat kényelmesen el tudja olvasni! Még egy ilyen alakot! Komolyan mondom, ennyi pénzért itt magyarázok magának már egy órája!... De haladjunk: benn, a kormány mellett volt egy kis kapcsoló, rajta gombok, és a gombok mellett a nyolc alapvető közlekedési üzenet: „Anyád!”, „Anyád picsája!”, „Húzdj le!”, „Húzdj le, te barom!”, „Tartsd a követési távolságot!”, „Tartsd a követési távolságot, vagy a következő lámpánál szétbaszom a fejedet!”, „Nem ég a lámpád!”, „Vedd le azt a kurva hosszú fényt!”. Tényleg nem volt sok, csak amennyit az ember ujjja meg tud jegyezni, és egy idő után már magától is megtalálja, melyiket kell megnyomni. Na és mit gondol, tudta szabadalmaztatni? Nem. Csomó ideig szívatták, és át akarták íratni a feliratokat; de Pista barátom már annyit vezetett, hogy tisztában volt vele: ennél megfelelőbb szavak a közlekedési érzelmekre nincsenek. Így hát nem engedett. Végül olyan fél éve bejegyezték a kérelmét, de még mindig nem szabadalmazták.

Erre fel szegény Pista barátom két hete megállt pisilni az M7-esen, és egy másik kollegánk, a Medvekiller elcsapta. Ilyen dolgok bizony megtörténnek, mégpedig sokkal gyakrabban, mint gondolnánk.

Aki emlékezik: Nagy Stefi (29) örömlány, akihez Ekler Ágost gyakran ellátogatott papírszagú felesége mellől. Hetérikusan olvasott. Aranyos és cuki nő, a könyvből mindenki szeretné megdugni, talán Auréliát kivéve.

A művésznő tiszta lepedőt húz az ágyra, majd lehuppan rá,
a lábát keresztbe teszi, és kacér tekintettel mesélni kezd
(Állókép: szélvédőn szétszaladó spermiumok)

Szia, édes, hát már megint itt kujtorogsz? Rögtön kiszúrtaalak az utcán a sok hím ivarsejt közül. Mit akarsz hallani? Mit mondjak magamról? Cicus, ha arra gondolsz, hogy beszéltetem egy kicsit a ringyót, aztán könnyebben megdugom, tévedsz. Stefike megmondta: inkább nem kell a pénz, de szex nincs. Megválogatom a szeretőimet. Nem? Biztos? Jó, akkor mesélek.

Nos, nem mindig voltam kurtizán, sőt, kurva sem. Hiszed vagy sem, a sulis után ápolónőként dolgoztam, és volt egy nagy, igaz szerelmem – de annyira közhelyesen történt minden, hogy a mai napig sem tudom elhinni, hogy pont velem, és pont ilyen unalmas-sziruposan.

Ápolónő koromból nem sok emlékezetes dolog maradt fenn: rengeteg munka, osztályonként vagy húsz orvos és két ápoló a negyven-ötven betegre, kávé hektoliterszámmra, idegesség, kevés pénz, és némi udvarlás a dokik részéről. Nyilván semmi leereszkedés, maximum egy szopás erejéig. De akkor én persze még nem, csak hallottam, hogy így megy.

Tudod, nincs hierarchizáltabb kasztrendszer a kórházinál. Egy ápolónőnek például sosem jutna eszébe, hogy egy beteggel lefeküdjön, vagy akár csak megkívánja őt: a kórházban még a legférfibb, legszebb férfiak is csak pizsamás nyomorultak, akik rettegnek a katétertől. Egy másik réteg, egy alsóbbrendű faj, egy szükséges rossz, akikkel eszünkbe sem jutna keveredni. Nagyon érdekes az a kettősség, ami a kórházban mutatkozik: a nyögdcéslő, de akár jóképű betegek, és a vaseszséges, de többnyire csúnya ápolószemélyzet, mely két csoport között soha semmilyen emberi kapcsolat nem létesülhet, mégpedig az utóbbiak gőgje miatt. Persze, innen a szebbececskék az orvosok faszára kíváncsognak, de az orvosok és ápolónők között ugyanolyan gőgös lenézési viszonylat létezik, mint a betegek és ápolók között. Ezek alapján képzelheted, milyen a viszony betegek és orvosok között: olyan, hogy igazából nem is létezik. A beteg tárgy (az orvosok nem állnak szóba velük, csak arrébb tolják vagy kikerülik őket), és ha valamit meg akar tudni arról, hogy mi baja van, maximum a takarítószemélyzet segít rajta néhány félreértett információmorzsával.

Bizony így van: nehéz is egy kórteremben végrehajtott beöntés után szerelmes lenni egy férfibá – én mégis az lettem. Mert tudod, ilyenkor válik el, ki a legény a talpán. Van benn még minimum három betegtárs, azok előtt le kell tolni a gatyát (ha jobb érzésűek, akkor elfordulnak, de vannak, akik nem, akik direkt élvezik és bámulják a szánalmasan csüngő fütyit meg a gumikesztyűvel babráló ápolónőt), és nem szabad nyögni. Aki ilyen helyzetben is meg tudja őrizni a méltóságát, az igazi férfi.

És Zoli, az én nagy szerelmem ilyen volt. Sima vakbélműtéttel hozták be, amit aztán sikerült majdnem halálos perforáltra vadítani, ugyanis egyik ügyeletes orvos sem akarta megműteni: éppen sziesztázni indultak. Azt mondták, majd a következő nap megműtik a gyakornokok. Másnap azonban vagy szégyellték azt mondani nekik, hogy mi a tegnap nem, úgyhogy ti majd most igen, vagy egyszerűen megfélemedeztek róla, de megint nem műtötte meg senki. Persze, egy kis pénzecskevel meg lehetett volna gyorsítani a dolgokat, de szegény Zoli annyira naiv volt, hogy nekem is csak a második hét végén adott egy ezrest, jött, hogy megpusziljam. Estére, a professzori nagyvizit idejére még mindig nem műtötték meg, és mivel senki nem akarta elvinni a balhét, kitalálták, hogy Zolinak nincs is vakbélgyulladás, egyszerűen szimuláns: ezért a gyógy mód – jegelés.

Így hát jegeltük, jegelgettük a problémát, az meg szép csendben perforált. Mikor aztán egy hét múlva kómába esett, mégiscsak megműtötték, és az anyukájának sajnálkozva vonogatták a vállukat, hogy későn hozták be. Még két hónapig feküdt a kórházban, csövekkel a hasában.

Nem volt szexi látvány, de valahogy mégis megtetszett. Nem jajgatott, nagyon méltóságteljesen viselkedett: és az ilyesmi tetszik nekünk. Egy ápolónő annyi szenvedést lát, hogy egy idő után megedződik – mind a kollektív, mind az egyéni szenvedés neki semmiség. Viszont az összeszorított fogú gyógyulni akarás imponál. Zoliba lassan, de biztosan tért vissza az élet (jórészt nekem köszönhetően: én cserélgettem az infúzióit). Eleinte csak beszélgettünk, aztán valóságos románc szövődött köztünk, és bár sokat vitatkoztunk, nagyon jó volt vele. Mélységek és magasságok, ahogy azóta is gondolkodom erre. Főleg azért, mert Zoli két fejjel alacsonyabb volt nálam. Inkább tényleg két lélek, mint két

test egyesüléséről lehetett tehát beszélni, miután kijött a kórházból és hozzám költözött.

Mindig problémáink voltak például szeretkezés közben, ugyanis ha bedugta, nem tudtunk csókolózni, mert nem ért odáig a szája; ha viszont csókolóztunk, nem tudtunk dugni, mert a farka sem ért odáig; persze voltak kompromisszumos megoldások, de ez már maradjon az én titkom. Mivel éreztük, hogy egymásnak teremtett minket az Úr, sokszor keseregtünk: miért van az, hogy lelki társakat ilyen csúfondárosan össze nem illő testekbe úz a természet? De választ sajnos nem találtunk.

Én akkoriban éjszakás nővér voltam és rengeteget melóztam, de keményen dolgozott ő is. Kis testét nagy dolgokra használta: kapszulákban kokaint vitt át vele a határon, túl pedig kihányta és eladta, úgyhogy egész szépen keresett. Mikor megtudtam, mi a munkája, nagyon megijedtem, és próbáltam lebeszélni, de nem lehetett: azt mondta, nem ért semmihez, ez viszont nyugdíjaskor után is állás lesz, mert bármilyen idősen lehet csinálni. Erre nemigen volt mit mondani, és az én kórházi keresetem tényleg csak zsebpénz volt az ő fizetéséhez képest.

Az én hibám volt, hogy nem szóltam neki időben a kapszulák természetéről... és ez lett a végzete. Valami fasz vámos ugyanis gyanúsnak találta a viselkedését, ezért fogdába csukták egy kis megfigyelésre, mégpedig hátra-kötött kézzel... és mivel az éppen szállított mennyiséget nem tudta kihányni, a kapszulák szépen, ahogy telt az idő, egymás után elolvadtak a gyomrában, és az összes kokain felszívódott belőlük. Nem tudom, szép halál volt-e, de nem is számít. Nem szabadott volna így végeznie, és annyi buta halál van...

Persze hogy könnyedén beszélek róla, hiszen túl vagyok én már jón és rosszon. Akkor viszont nagyon megviselt. Nem mentem vissza dolgozni, csak zokogtam otthon hetekig. Aztán mikor láttam, hogy Zoli úgysem tér haza, és talpra kell állni, de közben megtudtam, hogy kirúgtak, elkezdtem ezt csinálni. A dokik korábban sokszor mondták, hogy ügyes kurva lennék, udvariasan nevetgéltem ilyenkor.

Miután egy hónapig dolgoztam örömlányként, és úgy éreztem, nem bírom tovább, elmentem a kórházba, hátha visszakönyöröghetem magam. De ott azt mondták, hogy nem vehetnek fel újra, mégpedig erkölcsi megfontolásból (tisztában voltak ugyanis azzal, hogy miből élek, mert a fél igazgatótanács hozzám járt. Azóta persze dupla árat fizetnek, és még csak nem is tudják), ezért hazajöttem, és kénytelen voltam folytatni.

Telt-múlt az idő, és egyre könnyebben ment a dolog, de mikor éppen megszoktam volna, elkövettem azt a hibát, hogy engedtem a stabil párkapcsolat csábításának: egy rendőrfiú költözött hozzám, azzal a szilárd elhatározással, hogy megment a pusztulástól és a totális elkurvulástól. Néhány hétig tartott az egész, és azt kell mondanom, hogy szerencsére csak addig.

Isti járőr volt, és amikor hazajött egy-egy négybe vágott gyereknel tartott helyszínelésből, nem volt tanácsos hozzá szólni. Ült a szobában, vedelt és böngött. Aztán általában két nap múlva előjött, és bár nem mosolygott, legalább kérdezett. Addig nem fekkhettem le esténként, amíg háromszor egymás után hibátlanul nem tudtam szétszedni, összerakni és betárazni a pisztolyt, pont mint a filmekben, csak nem behunyt szemmel kellett csinálni. Az elején nem

sokat aludtam, gondolhatod. Hogy megvédhessem magam, mondogatta olykor, mert ő tudja, mi folyik az utcákon – de egyrészt mindig nála volt a pisztoly, akkor meg hogyan védjem meg magam, másrészt pedig szerintem csak arra volt jó az egész, hogy félelmet keltsen bennem azzal, hogy estéről estére a pisztolyával kellett babrálnom.

Ha valamit akart éjszaka, úgy ébresztett, hogy a pisztoly csövét finoman a tarkómba nyomta: ilyenkor gyorsan felpattantam, és ha láttam, hogy ki van biztosítva a fegyver, igyekeztem egykettőre a kedvére tenni. Szerencsére aztán egy különös brutalitással, azt hiszem, negyven késszúrással végrehajtott gyermekgyilkossági helyszínelés után nem bírta tovább és főbe lőtte magát, úgyhogy visszatérhettem a szabadságba, és immár könnyű szívvel lehettem az, aki vagyok – tudtam, hogy Zoli után úgyis csak ez marad, és hát akkor csináljuk jó kedvel.

Szeretem a munkámat: noha azt hittem, hogy ápolónőként láttam a teljes emberi esendőséget és gyarlóságot, és sajnálni valóbb, szájalomra méltóbb férfiakat immár nem hozhat elélem az élet, ebben a munkakörben mégis több nyomorúságot tapasztalok, mint bárhol, bármikor.

A legtöbb férfinak az a perverziója, hogy panaszkodhassék. Én pedig mindenkit meghallgatok, az óra nekem ketyeg. Szegények, nincs akinek elmondják a félelmeiket: a feleségük unja őket a legjobban – talán a házasság után pár évig még meghallgatta, de aztán látta, hogy semmi sem változik, a stressztoposzok ugyanazok, ezért mostanában az első pár szó után fáradtan leinti őket. A barátaiknak sem mernek beszélni, mert azok kinevetik vagy kigúnyolják őket, ezért mindegyikük magában hordozza a bajt, és amíg hozzám el nem jutnak és én ki nem szívom belőlük, megalázott és megnyomorított, komoly arcú férfikként szoronganak a világban.

Persze igyekeznek megőrizni a méltóságukat: lehet, hogy a földön térdelnek és zokognak vallomásaik közben, de mindezt, úgy hiszik legalábbis, tartással teszik. Ugyanis az örömlánynál még remélhetik, hogy maradt némi tartásuk. A házasságban ezt régen elvesztették: odahaza túl gyakran szellentenek és kicsinyeskednek a fillérekkel ahhoz, hogy méltóságteljes férfiak maradhassanak. Nehéz úgy megjátszaniuk a nagy gondolkodót vagy harcost nőjük előtt, hogy közben egész nap együtt kénytelenek lenni vele. Hozzám viszont csak félórakra jönnek, és én kéjes megvetéssel nézhetem, amint azt hiszik, hogy férfiak maradnak, és mesélés közben a szakállukat vakargatják. Persze én mindent elhiszek nekik, és annak szólítom őket, amiknek szeretnék, hiszen az árba ez is belefér. Hogy otthon mit mondanak, arról fogalmam sincs, de szerintem eddig még egyikük sem bukott le.

Meggyőződéseim, hogy egy szerető feleséget sokkal könnyebb átverni, mint azt a közvélemény gondolja. Ráadásul nálam nem maradnak illatok, és a karcolásokkal is nagyon csínján bánok, csak kifejezett kérésre, felárral. Előtte, utána zuhany, igaz, már kérges a bőröm a sok fürdéstől, mint egy vízilóé...

Nem sajnálom a feleségeket, nem! Ha olyan otthon a hangulat, hogy ide kell jönniük a férfiaknak, miért is sajnálnám?

Amiket például Ágost mesélt a feleségéről, azt fel sem tételeztem volna arról a sápadt asszonykáról, akit a temetésen láttam. Azt mondta, hogy terrorizálja őt, kiabál vele, számon kéri, amiért nem keres eleget a képekkel – ez

kergette az alkoholizmusba... meg azt is, hogy a nő egy buta szélszes, és csak a két gyerek miatt nem váltak még el. Hogy fél tőle, gyűlöli, és legszívesebben meghalna, valahányszor reggel meglátja az arcát.

Ahányszor elindult haza, jót nevettünk a gonosz szipirtción: Ágost ugyanis azt eszelte ki, hogy otthon azt mondja, mielőtt hozzám jött:

– Cicám, elugrom festékért a boltba... Lehet, hogy soká jövök, mert mostanában akkora sorok vannak, mintha minden köcsög festene. Ne várj rám túl sokáig!

Kovács Ádám pedig egyszer hozott ide vagy fél tonna festéket, még most is van belőle, a kamrában tartom – úgyhogy mielőtt Ágost hazaindult kis feleségéhez, mindig felcsomagoltam neki egy dobozzal, nehogy a nőci rájöjjön, hol volt az urackája.

